

ПЪРВО РАЗКАЗЧЕ

за Вързаните и развързани езици

Учителката влезе в класната стая и видя: учениците прилежно са се изправили до чиновете, сякаш не втори ден, а цял месец са ходили на училище! Бързо са разбрали! Достатъчно беше веднъж да им се каже — и вече си знаят! Само Тапичката някак странно се върти на първия чин. И какво ли си е сложил на устата?

— Защо си с превързана уста? — пита го учителката. — Ушите ли те болят?

Тапичката поклати глава, че не.

— Да не би зъбите?

Тапичката пак отрече.

— Е, да — каза учителката, — след часовете ще те заведа при училищния зъболекар...

Тапичката свали от лицето си малката кърпа, която беше завързал и възкликна:

— Мен нищо не ме боли! Само ме е страх!

— Е, е — възрази учителката, — не бива да се страхуваш от нашия зъболекар, защото той работи внимателно, не причинява болка.

— Мен не ме е страх от доктора. Пък и зъбите не ме болят. Страх ме е само от червения език: че ще ми го сложите, ако кажа една-едничка думица! — извика Тапичката и въздъхна. И веднага всички разбраха от него как сутринта на закуска Федор подплашил Тапичката и ИВко: казал им, че в класната стая по време на урок само зъб да обелят, учителката тутакси ще им омотае около врата червен книжен шал, дълъг чак до земята. И им казал още, че после с този език ще трябва да ходят в междучасието по коридора и цялото училище ще им се смее. Ето защо Та-

пичката си беше превързал устата, за да не обели зъб, тъй де, нищичко да не каже.

— Е, каза го, а никакъв червен език не ти сложих — засмя се учителката. — А да не би да ти отрежа истинския?

После тя обясни на децата кое как е: че не бива по всяко време да се обаждат и да говорят щяло и нещяло. В час винаги трябва да вдигат ръка, а без да вдигат ръка могат да говорят само тогава, когато самата учителка е вдигнала някого!

И тя веднага провери дали децата са разбрали. Почна да ги вдига един след друг. Всеки имаше какво да каже за себе си: например къде живее, колко братя или сестри има, или какво работят неговите родители, или къде е бил през лятото, или нещо друго за себе си, за да се опознаят. Някои казваха само по нещичко, други малко повече, трети по няколко неща и тъй нататък. Някои говореха толкова тихо, че едва ги разбираха, други госта високо. Най-вече се смущаваше Радко от третия чин. Напрасно учителката го насърчаваше, той целият се беше изчервил на петна. Но учителката го остави на мира и вдигна Тапичката.

Тапичката вече не се страхуваше, смело развърза малкото си езиче. Чуйте го и вие:

— Аз живея при Ивко и Фегор и щях да се радвам, ако имах и свои родители Тапичкови, пък и някакви братя и сестрички Тапички, но нямам, дори нямам никакви приятели Тапички, че и не знам дали някъде има живи някакви Тапичкови като мен, може би все пак някъде ги има, сигурно не съм сам на тоя свят. А ние с Ивко и Фегор през лятото бяхме в Татрите, аз разказах за това на редактора на вестника „За нашите деца“, дето излиза два пъти месечно. После от Татрите тръгнахме за Братислава, но аз се прехвърлих от влака на едно хвърчило и с него летях над градове и села, над ниви и поляни, а после една голяма Врана ме взе на гръб, може би беше оная, която все искаше да излапа Янко Палеч-

ко. Е, а после Войникът Томаш ме взе на своя камион до казармата. На камиона си беше натоварил оръдия, от които могат да се стопят чудесни далекосгледни, ако някой поиска да ги преработи...

— Е — учителката прекъсна Тапичката, — виждам, всъщност чуввам, че вързаният ти език съвсем се е развързал. Но сега нека видим какво можеш и да рисуваш от тези си приключения! Защото сега почваме да рисуваме.

Тя разгаде рисувателни листове и всеки взе да рисува каквото най-добре беше запомнил от лятото. В класната стая беше станало толкова тихо, че се чуваше как летят мухата Тула и мухата Жела, които цели два месеца през лятната ваканция чакаха тук първолаците, не се оставиха прислужничката да ги измете с метлата, а сега не можеха да си намерят място от радост, че децата вече са дошли и затова Весело летяха и надничаха какво рисуват децата. Над Радко обаче уплашено се завъртяха и тутакси отлетяха.

Защото Радко беше рисувал един огромен лъв! Лъвът от рисунката беше отворил една огромна пасть и биеше с опашка.

Лъвът приличаше на жив, но Радко още нищо не говореше. Не искаше да каже на учителката къде е видял лъва, след като е успял толкова истински да го рисува. Въпреки това учителката му сложи под първата училищна рисунка една звездичка.

После учителката прегледа и другите рисунки. От време на време трябваше да добавя по нещичко. Вече оправени, от рисунките се разбираше какво е рисувано с тях. Само от рисунката на Тапичката не можеше нищо да се разбере. Това бяха някакви драсканици, стрели, кръгове, вълнообразни линии.

— Какво всъщност си искал да рисуваш? — попита го учителката.

— Ами че това са върхове, над върховете ечат гръмотевици, под свет-

кавиците и гръмотевиците дърветата се огъват, а тук водопадът се е разлял и разкъсал на две широкия матрански Път на свободата. Наистина, ох, бурята е била страшна, изкоренявала е цели дървета и ги е захвърляла.

Тапичката се разприказва, върви го спирай, затова учителката бързо му драсна една катеричка върху рисунката, за да го усмири.

— Ето ти наградата за обяснението — рече тя, — за рисунката заслужаваш прасенце!

В този миг звънецът удари, настъпи междучасие.

Децата изтичаха на двора, където ги чакаше изненада! На двора бяха дошли кученцето Кънкърчо и котаракът Мъро. Тутакси те почнаха да джавкат-мяukat, че два дни са ги търсили в детската градина, но не са ги намерили. Ах, колко е добре, че пак са заедно. Веднага почнаха да се гонят с тях по двора, но в този миг удари училищния звънец, защото междучасието беше свършило, и децата се втурнаха към училищния вход. Кънкърчо и Мъро също се впуснаха натам, но още на вратата училищният прислужник ги спря.

— Котки и кучета нямат работа в училище! — каза той и им посочи голямата метла.

Мъро и Кънкърчо погледнаха към децата, но децата вече не им обръщаха внимание и тичаха към коридорите. Мъро провеси опашка, Кънкърчо наведе глава. Ама срам! С метла да ги заплашват! Никого повече няма да стъпят в училище.